

Η ενίσχυση των δομών της Ποιμαντικής, στο μυστήριο του Γάμου και της οικογένειας, μονόδρομος στον κλονισμό τους και τις παθογένειες που ζούμε (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Στο άρθρο αυτό αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με ένα θέμα πάντα διαχρονικό, που τα τελευταία χρόνια μέσα από το ράσο και την εξομολόγηση, μας απασχολεί πολύ. Πρόκειται για το θέμα του Γάμου και η συστηματική τις τελευταίες δεκαετίες, αποδόμησης του ιερού θεσμού της οικογένειας. Οι συνέπειες από τον κλονισμό και τη διάρρηξη του κυττάρου της κοινωνία μας, είναι εμφανής όχι μόνο στην πατρίδα μας γενικότερα, αλλά πλέον και ειδικότερα στον μικρόκοσμο κάθε τοπικής κοινωνίας, γειτονιάς και δυστυχώς και οικογενείας.

Προσωπικά, ζούμε στον απόηχο της συμμετοχής μας, στις Εργασίες του 6ου Πανελληνίου Συνεδρίου των Ιερέων Νεότητας και Κατηχητών, που

πραγματοποιήθηκε στο Συνεδριακό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας στην Αλίαρτο Βοιωτίας, από το απόγευμα της 29ης έως το μεσημέρι της 31ης Αυγούστου 2018. Το φετινό θέμα του Συνεδρίου ήταν «Κατήχηση και Διαπροσωπικές Σχέσεις» και πραγματικά όλες σχεδόν οι ομάδες εργασίες και οι σύνεδροι που τις αποτελούσαν, τόνισαν και υπογράμμισαν την αναγκαιότητα πλέον, να σκύψουμε ως ποιμένους Εκκλησία, με σοβαρότητα και αποφασιστικότητα, πάνω στον θεσμό της οικογένειας και της ενίσχυσης εκ μέρος μας, των δομών της ποιμαντικής του Γάμου. Οι σχολές Γονέων που λειτουργούν σε αρκετές Μητροπόλεις και Ενορίες, αξίζει όχι μόνο να πολλαπλασιαστούν, αλλά οφείλουν να θεσπιστούν υποχρεωτικά τόσο σε κεντρικό (Ιερά Σύνοδος, Ιερές Μητροπόλεις), όσο και τοπικό επίπεδο (Ενορίας και Αρχιερατικών περιφερειών). Οπου ήδη λειτουργούν, οφείλουν να βελτιωθούν και να προσαρμοστούν στις σύγχρονες ανάγκες και τα δεδομένα της εποχής, αλλά πάντα με τις απαραίτητες σταθερές, που είναι η Αγία Γραφή, οι Κανόνες και η Πατερική Παράδοση της Εκκλησίας μας. Με την πρόσκληση τόσων «ειδικών» (εντός ή εκτός εισαγωγικών ψυχολόγων, ψυχοθεραπευτών, σύμβουλων γάμου, παιδαγωγών κ.α.) τα προηγούμενα δεν είναι πάντα τόσο δεδομένα και αυτονόητα και φυσικά πέρα από τη σύγχυση που μπορεί να δημιουργηθεί, χωρίς σταθερή εκκλησιολογική βάση, σημαίνει το λιγότερο εκκοσμίκευση. Ολοι χρειάζονται και μπορούν να συνεισφέρουν, αλλά η Εκκλησία μας έχει τη δική της παράδοση, που σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να εξοστρακίζεται, για να γίνει δήθεν πιο ευρύτερη και πιο «ελκυστική».

Σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφέρουμε σε ποια στάδια του ανθρώπινου βίου πρέπει να εστιάσουμε:

α) Να εκπαιδεύσουμε τους ανθρώπους να μάθουν να αγαπούν: Ολος ο κόσμος, εντός και εκτός Εκκλησίας, ομιλεί και συγκινείται από την «αγάπη». Στην πράξη όμως λίγοι είναι αυτοί που είναι ικανοί να αγαπούν πραγματικά και ουσιαστικά. Μην ξεχνάμε ότι για την Εκκλησία μας η αγάπη δεν είναι απλό συναίσθημα, έστω και το ανώτερο, αλλά συγκεκριμένο πρόσωπο, ο Χριστός. Οι περισσότεροι, ήδη από την παιδική μας ηλικία, έχουμε καταστεί από διάφορες επιρροές του οικογενειακού και του ευρύτερου περιβάλλοντος που μας έχουν κάνει ανίκανους να αγαπήσουμε και να αγαπηθούμε. Η ιδιοτέλεια, ο έρωτας από συμφέρον, τα ρηχά και εφήμερα εξωτερικά κριτήρια, η ηλεκτρονική εποχή των διαδικτυακών εικονικών σχέσεων και εκφράσεων των συναισθημάτων, είναι λίγοι από τους πολλούς παράγοντες που οι ανθρώπινες σχέσεις γίνονται τόσο πολύπλοκες και με βραχεία ημερομηνία λήξης. Οι κατηχητικές μας Συνάξεις λοιπόν, πρέπει να εστιάσουν όχι μόνο ως διδασκαλία, αλλά κυρίως ως κοινότητα βιωματικής αγάπης, καλλιεργώντας την αγάπη στις μικρές ηλικίες τονίζοντας την

φιλία, στους εφήβους και τους νέους τη συντροφικότητα και τον σεβασμό του άλλου ως εικόνα Θεού.

β) Στην προετοιμασία των υποψηφίων ζευγαριών προς το Μυστήριο του Γάμου: Δυστυχώς στις μέρες μας, πολλοί Κληρικοί λειτουργούμε περισσότερο σαν ληξίαρχοι του Κράτους, παρά σαν πραγματικοί ποιμένες – Ορθόδοξοι θρησκευτικοί λειτουργοί. Στην ερώτηση «τι χρειάζεται Πάτερ για να παντρευτούμε»; αναλίσκóμαστε στη συλλογή των απαραίτητων δικαιολογητικών-πιστοποιητικών, αλλά αφήνουμε ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία να μιλήσουμε βαθύτερα και να ποιμάνουμε ουσιαστικά αυτούς τους ανθρώπους, πριν προσέλθουν στο Μυστήριο. Οφείλουμε να διευκρινίσουμε τη Θεολογία της Εκκλησίας μας μέσα από την Ιερουργία του Γάμου, διαλύοντας σύγχρονες κοσμικές προκαταλήψεις και διαστρεβλώσεις. Πρέπει να καταστεί σαφές, ότι η Εκκλησία όταν κάτι απαγορεύει (π.χ. προγαμιαίες σχέσεις), έχει τους βαθύτερους λόγους της, χωρίς να αφορίζει και εκφοβίζει. Επίσης πρέπει να στρέψουμε το ενδιαφέρον του νέου ζευγαριού, από τα εξωτερικά τι θα φορέσουν, που θα γίνει το τραπέζι και τι bachelor party θα κάνουμε, στα εφόδια εκείνα που θα πρέπει να διαθέτουν, όταν σβήσουν τα φώτα και εκλείψουν όλα αυτά.

γ) Στη στήριξη των νεονύμφων και νέων οικογενειών: Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, σαν Εκκλησία σε πρακτικό επίπεδο, μιλήσαμε περισσότερο για

τις προγαμιαίες σχέσεις, ξεχάσαμε όμως και σίγουρα μιλήσαμε λιγότερο για τις «μεταγαμιαίες σχέσεις». Ιδιαίτερα όταν έρχεται και το πρώτο παιδί, τότε στατιστικά έρχεται και το διαζύγιο, γιατί οι νέοι μας μπήκαν απροετοίμαστοι οι ίδιοι, ή δεν είχαν θέσει τα όρια στις επεμβάσεις τρίτων, που δημιουργούν κραδασμούς και ρωγμές στην ενότητα της οικογένειας, αρκετές φορές δυστυχώς και ανεπανόρθωτα. Είναι μεγάλο λάθος, το ενδιαφέρον και το βάρος να στρέφεται αποκλειστικά στα παιδιά, ή οι συγκρούσεις και οι τσακωμοί του ζευγαριού ενώπιον τους.

και

δ) Φροντίδα και στήριξη σε αποκλίνουσες μορφές του Γάμου και της Οικογένειας από την παραδοσιακής της μορφή. Τα 3 προηγούμενα μιλούσαν για την παραδοσιακή μορφή Γάμου, τι γίνεται όμως με αυτούς που έχουν Διαζευκτήρια, Μονογονεϊκές ή εν χηρεία οικογένειες ή απλά αυτούς που επιλέγουν να έχουν κάνει πολιτικό γάμο ή σύμφωνο συμβίωσης ή απλά να συζούν, χωρίς να προχωρούν σε Γάμο; Πως θα τις αντιμετωπίσουμε όλες αυτές τις καταστάσεις σε ποιμαντικό επίπεδο; Ωφελεί ο αφορισμός εκ μέρους μας από Αμβωνος και η κριτική ως κατάκριση; Είναι ο εύκολος και φυσικά λανθασμένος τρόπος. Το δύσκολο είναι η προσπάθεια έμπρακτης στήριξης και ο απεγκλωβισμός από αυτές τις δύσκολες καταστάσεις, με σωστό και δομημένο τρόπο.

Κλείνοντας το άρθρο μας, αγαπητοί μας αναγνώστες, πιστεύουμε ότι καταστήσαμε σαφή την αναγκαιότητα για τη στήριξη της οικογένειας. Η αδιαφορία και η απραξία μας έφερε στο σημείο που είμαστε. Αν θέλουμε η κατάσταση να αλλάξει, οφείλουμε με την προσευχή μας καταρχήν και στη συνέχεια με τις οργανωμένες ποιμαντικές δομές μας, να προσπαθήσουμε να διορθώσουμε τις παθογένειες και τα σφάλματα του παρελθόντος. Το χρωστάμε στον εαυτό μας, στα παιδιά μας και την κοινωνία μας ολόκληρη! Αμήν!

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Κιβωτός της Ορθοδοξίας.